

Og hvad Lønningsloven af 4. Oktober 1919 angaar, maa jeg sige, at Lønningerne der er noget knapt ansatte, og at 1ste Lønklasse i Forhold til Præsteembedernes Antal er for lille. Men det er der i Øjeblikket intet at gøre ved, og jeg skal derfor anbefale det høje Ting at vedtage det foreliggende Lovforslag væsentlig i den Skikkelse, hvori det nu fremtræder som vedtaget i Folketinget.

Naar man gaar ind paa som her at sætte faste Lønninger, maa det være en Selvfølge, at man ogsaa gaar helt bort fra den gamle Lønningsmaade, saaledes at der ikke kan tillægges Præsterne noget Vederlag for Embedshandlinger. Saaledes som det her er foreslaaet, skal Embedshandlinger indenfor Kommunernes Grænser udføres, uden at Præsterne kan faa noget særligt Vederlag derfor. Den Opfattelse, som her er gjort gældende, er jo knæsat ved Loven af 4. Oktober 1919; Præsterne skal paa fast Lønning og maa ikke modtage Vederlag for Embedshandlinger indenfor deres Distrikt. Den Paragraf, som omhandler dette, er § 30, og Opfattelsen har i den almindelige Bevidsthed været den, at Præsterne overhovedet herefter ikke maatte modtage Gaver. Det er imidlertid en Opfattelse, der er alt for streng, thi Præsterne vil ligesom alle andre kunne modtage Gaver, blot ikke saadanne, som er Vederlag for Embedshandlinger. Jeg skal her oplæse nogle Linier af et Cirkulære, som er udstedt af Kirkeministeriet den 17. November 1919 til Forstaaelse af dette Spørgsmaal. Det hedder i dette Cirkulære: „Hvorvidt en Gave maa anses som Vederlag for en Embedshandling, maa afhænge af Omstændighederne i det enkelte Tilfælde, og navnlig kan her ikke Tidspunktet, paa hvilket Gaven ydes, om den ydes umiddelbart efter Handlingens Udførelse eller først senere, f. Eks. ved Nytaar, være det afgørende. Derimod er det selvfølgelig ikke Hensigten med denne Bestemmelse at nægte Præster eller Kirkebetjente Adgang til fra enkelte Personer at modtage Gaver, der ikke staar i Forbindelse med deres Embedshandlinger, eller at afskære Menighederne fra ved særlige Lejligheder at yde dem en kollektiv Gave som Anerkendelse af deres Virksomhed i al Almindelighed i Menigheden.“ Det er altsaa den Forstaaelse, man i Kirkeministeriet har haft og har af dette Gavespørgsmaal.

Naar jeg før nævnte, at jeg kunde tiltræde Lovforslaget i det væsentlige, som

det nu foreligger, maa jeg gøre opmærksom paa, at der paa et Par Punkter trænges til Ændringer i det. Som det høje Tings Medlemmer vil have lagt Mærke til, vedtog man i Folketinget en Forandring i det der forelagte Lovforslag, nemlig at Organister og Kantorer m. fl. ikke skulde være Tjenestemænd, saaledes som foreslaaet. De vil altsaa i Fremtiden, forsaavidt dette Ting vedtager det samme, ikke være at betragte som Tjenestemænd. Derved rejser det Spørgsmaal sig, hvorledes de da ved Afgang fra deres Bestilling bliver stillet med Hensyn til Pension. Det vilde være urimeligt, om man ikke var i Stand til at pensionere saadanne, som paa Grund af Alder eller Sygdom træder ud af deres Stilling, men man vil ikke kunne gøre det, saaledes som Lovforslaget er affattet, da de ikke er Tjenestemænd. Derfor maa der formentlig indføres en Ændring, som giver Adgang til, at der kan tildeles saaledes fratrædende Betjente af den Art en aarlig Understøttelse. Det vil være indlysende for det høje Ting, at det vilde være urimeligt, om man ikke havde Adgang dertil. Det vilde nemlig føre med sig, at f. Eks. Organister vilde blive siddende i Embedet, skøndt de muligvis slet ikke selv kunde bestride det, men maatte lade det bestride ved lejet Hjælp. Det vilde ligeledes føre med sig, at saa udmærkede Mænd, som vi har haft som Organister, som f. Eks. Hartmann og flere, var nødte til at træde tilbage uden at kunne faa tildelt en Understøttelse. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det høje Ting vil være enig med mig i, at der her bør en Rettelse til, saaledes at det vil blive muligt at tildele Understøttelse i saadanne Tilfælde.

Der maa ligeledes en Rettelse til med Hensyn til Lovens Ikrafttræden. Saaledes som Lovforslaget foreligger, skulde Loven træde i Kraft den 1. April, men det Tidspunkt er jo forlængst overskredet, og da Lovforslaget gaar ud paa at forbyde Præster at tage Vederlag for Embedshandlinger og de sikkert har gjort dette efter 1. April lige som forud, vil det ikke være muligt at vedtage en Lov, som paa den Maade vil faa tilbagevirkende Kraft. Derfor maa der her ske en Forandring, og jeg vil tillade mig at foreslaa, at det høje Ting vedtager en Bestemmelse om, at Lovforslaget træder i Kraft den 1. Juli. Det vil være muligt at lønne Præsterne paa den gamle Maade indtil 1. Juli af de Midler, der opkræves som Klokker-, Præste- og Degnepenge, saa Vanskeligheden vil ikke blive stor.